

Arrest

nr. 203 907 van 17 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M.-C. WARLOP en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 30 augustus 2015 toe op Belgisch grondgebied en diende op 2 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 3 maart 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit, bent u Arabier, sjiitisch moslim en bent u afkomstig uit de wijk Al Karrada in Bagdad, Irak. Rond februari of maart 2015 (zes of zeven maanden voor uw vertrek op 8 augustus 2015) begon u te werken voor een zekere N.(...) A.(...). Hij was zanger en directeur van twee feestzalen, Janin aan het Sheraton-hotel en Al Shahab aan het Meridien-hotel. Het was uw taak om zangers te contacteren, contracten op te maken en de optredens te organiseren. De optredens vonden plaats op vrijdag, zaterdag en zondag van tien uur 's avonds tot vier uur 's morgens, en overdag werkte u meestal op donderdag en soms maandag of dinsdag. U kreeg deze job via uw vriend A.(...). Op 1 augustus 2015 vond uw moeder 's morgens een dreigbrief in de garage, in een enveloppe met een kogel. Ze was erg geschrokken en zei meteen tegen u dat u moest weggaan. Die dag bent u thuis gebleven, u belde uw baas en vertelde hem over de dreigbrief. Hij bood u aan een plaats voor u te vinden om onder te duiken, maar daar ging u niet op in. Die nacht bent u naar het huis van uw zus Z.(...) gegaan. U bleef een week daar, en dan heeft uw schoonbroer een vliegticket voor u gekocht. U vernam later van A.(...) dat ook uw collega is bedreigd, en dat uw baas het land heeft verlaten. Op 8 augustus 2015 vertrok u naar Turkije, van waar u via Griekenland, Macedonië en Servië verder reisde naar België. U kwam op 30 augustus 2015 aan in België en diende op 2 september 2015 uw asielaanvraag in. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw verkiezingskaart, een kopie van de woonstkaart van uw moeder, een kopie van de rantsoenkaart van uw gezin, een dreigbrief van Asa'eb Ahl al-Haq tegen u gericht vanwege uw professionele activiteiten, en een usb-stick met daarop video's van personen die uw naam en werkplaats vermelden en een stukje zingen, en links naar video's op YouTube.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

Volgens uw verklaringen werd u met een brief bedreigd door de militie Asaeb Ahl al-Haq omwille van uw werk als organisator van optredens in twee feestzalen (CGVS II, p. 10-11).

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent de context waarin u bedreigd werd niet geloofwaardig zijn. Op de vraag hoe Asa'eb Ahl al-Haq kon weten dat u dat werk in een feestzaal deed, kon u geen duidelijk antwoord geven. Tijdens het eerste gehoor zei u dat u het niet wist, dat misschien één van de bewoners van uw wijk naar een feest was gekomen en u had gezien (CGVS II, p. 12). Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat het kon zijn dat iemand van hen in de zaal was gekomen en u misschien was gevolgd toen u naar huis terugkeerde (CGVS I, p. 21). Bovendien kan er ook ernstig worden getwijfeld aan het feit dat u überhaupt bij deze feestzalen heeft gewerkt. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over de dagen wanneer u werkte; tijdens het eerste gehoor was dit maandag, donderdag, vrijdag en zaterdag (CGVS I, p. 7), maar tijdens het tweede gehoor verklaarde u dat u 's avonds werkte op vrijdag, zaterdag en zondag en overdag meestal op donderdag en op maandag of dinsdag (CGVS II, p. 4). Over uw baas vertelde u tijdens het eerste gehoor dat hij af en toe, niet vaak, optrad in de eigen zalen, en daarnaast zowel in als buiten Bagdad, onder meer in de Al Said club in Al Karada en in Amman, Libanon (CGVS I, P. 9-10). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u daarentegen dat hij slechts in één van de eigen zalen af en toe optrad, heel zelden, en dat u niet wist wat hij voor de rest deed en of/ waar hij ook buiten Irak ging feestvieren (CGVS II, p. 7). Daarenboven is het bijzonder weinig waarschijnlijk dat iemand die op dat moment werkte in het Ishtar Sheraton hotel, zich de ontploffingen niet zou herinneren die daar plaatsvonden op 28 mei 2015. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het ging om zware ontploffingen waarbij minstens tien doden vielen. Dat u dat niet wist omdat er in Bagdad elke dag aanslagen zijn (CGVS II, p. 8-9), kan gezien de omvang van deze aanslag en de nabijheid bij uw werkplaats geenszins overtuigen.

Daarenboven legde u verwarrende verklaringen af met betrekking tot de vraag of ook anderen werden bedreigd omwille van hun werk bij de feestzalen. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat u van A.(...) had gehoord dat Mohammed, die uw werk heeft overgenomen, ook een dreigbrief heeft gekregen. Hoe A.(...) hiervan op de hoogte was gekomen wist u niet (CGVS I, p. 18-19). Wanneer u tijdens het tweede gehoor opnieuw werd gevraagd of ook uw collega's ooit problemen kenden, antwoordde u dat het dat niet wist (CGVS II, p. 11). Gevraagd of u iemand kende die ooit bedreigd werd, zei u dat u dacht van niet maar dat u het zich niet herinnerde (CGVS II, p. 11). Toen u nogmaals werd gevraagd of u, voor zover u wist, de enige was die bij de feestzaal werkte die bedreigd werd, verklaarde u plots dat u had gehoord dat ook andere mensen waren bedreigd, u was echter niet zeker (CGVS II, p. 12). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, verwees u slechts naar de omstandigheden in het opvangcentrum als verklaring voor het feit dat u niet alles hetzelfde kon zeggen als zes maanden eerder en bevestigde u dat Arkaan u over een dreigement heeft verteld maar dat u niet wist over wie het ging (CGVS II, p. 12). In het licht van uw verklaringen tijdens het eerste gehoor, waarbij u de naam en functie vermeldde van de persoon die werd bedreigd, komt dit weinig geloofwaardig over. U verklaarde eveneens dat u bij het laatste contact met

A.(...) had vernomen dat uw baas het land had verlaten, vermoedelijk omwille van een dreigement maar u vroeg niet naar details (CGVS II, p. 12). Het komt bevreemdend over dat u zich niet meer heeft geïnformeerd over het lot van uw collega's en de redenen van het vertrek van uw baas. Zelfs van uw vriend A.(...), die u ook heeft verteld dat hij van plan is Irak te verlaten, weet u niet wat de beweegredenen hiervoor zijn (CGVS II, p. 6).

Verder dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een dreigbrief heeft ontvangen. Wat betreft het vinden van de dreigbrief verklaarde u tijdens het tweede gehoor dat uw moeder de brief vond in de garage, dat ze hem las, en schreeuwend het huis binnen kwam gelopen (CGVS II, p. 10). Bij het eerste gehoor had u evenwel verklaard dat u degene was die de brief in de garage had gevonden en dat uw moeder de inhoud kende omdat ze achter u stond toen u de brief vond, en ze hem toen heeft gelezen (CGVS I, p. 14, 20). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u zich de precieze omstandigheden niet kan herinneren omdat u was bedreigd met moord, en dat uw verklaringen ongeveer hetzelfde waren (CGVS, p. 12-13). Aangezien het hier het kernelement betreft van uw vrees, kan niet zonder meer aanvaard worden dat u zonder aarzelen verklaringen aflegt en pas bij confrontatie aangeeft dat u zich in feite niet herinnert wat er precies is gebeurd. Overigens betreft het hier slechts een getypt document dat door eender wie kan zijn opgesteld. Aan de brief op zich kan dan ook geen bewijswaarde worden gehecht. Uit het geheel van bovenstaande elementen dient te worden geconcludeerd dat er aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht, en dat u bijgevolg niet heeft kunnen aantonen dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming kan vastgesteld worden.

De overige door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. De kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw verkiezingskaart, de kopie van de woonstkaart van uw moeder en de kopie van de rantsoenkaart van uw gezin bevestigen slechts uw identiteit en afkomst, die hier niet ter discussie staan. Wat de dreigbrief betreft dient, zoals hierboven reeds werd vermeld, te worden vastgesteld dat het slechts een eenvoudig document betreft dat door eender wie kan zijn opgesteld. De usb-stick die u afgaf bevat links naar video's op YouTube, waarvan er twee niet actief zijn, het derde een videoclip is en het vierde een filmpje van een man die zingt. Zij tonen niks aan met betrekking tot uw asielrelaas. De video's op de stick zijn gesproken verklaringen van verschillende mensen die uw naam noemen en de naam van de feestzalen waar u heeft verklaard te werken. Deze tonen slechts aan dat u enkele zangers heeft kunnen overtuigen om voor u een boodschap in te spreken, en vormen geenszins bewijs dat uw verklaringen waarachtig zijn.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last?

Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “*areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.*” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de

groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren.

Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, §§2 en 4,

48/5, §§2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB CGVS) en van het voorzichtigheids-, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene rechtsbeginselen.

Verzoeker stelt dat hij niet akkoord kan gaan met de beslissing waarin gesteld wordt dat zijn verklaringen niet geloofwaardig zijn, waarbij hij er in de eerste plaats op wijst dat er geen twijfel bestaat over zijn identiteit en zijn Iraakse nationaliteit. Vervolgens stipt verzoeker aan dat hij de milities vreest omwille van zijn werk in feestzalen en hij een dreigbrief met een kogel ontving. Volgens verzoeker was hij verplicht de regels van de milities te volgen en loopt hij ook gevaar omwille van zijn religieuze overtuigingen waardoor hij binnen het toepassingsgebied van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag valt.

Tevens brengt verzoeker het beginsel van het voordeel van de twijfel in herinnering, zoals opgenomen in de Proceduregids van de Verenigde Naties, en zoals dit werd toegepast door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn rechtspraak.

Aangaande de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet spreekt verzoeker de cijfers en argumenten van de commissaris-generaal tegen. Volgens verzoeker werd geen informatie gegeven door de verwerende partij dat er in 2015/2016 veel burgerslachtoffers zijn gevallen in Bagdad en dat verzoeker een bijzonder profiel heeft omdat sjiiten door 'Daesh' worden geviseerd, waarbij hij een aantal internetartikels citeert over aanslagen in Bagdad.

Verzoeker zet daarnaast uiteen dat hij ook de sjitische milities vreest en dat deze opereren in straffeloosheid en dat bepaalde leden van de milities infiltreren in het parlement en de regering. Hierbij verwijst verzoeker naar de wetgeving die de *Popular Mobilization Units* verheft tot een officiële instantie. Hij besluit dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om naar Irak, en specifiek naar Bagdad, terug te keren.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. De verwerende partij maakt middels een aanvullende nota van 2 maart 2018 een bijkomend stuk over aan de Raad, met name de 'COI Focus' "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 25 september 2017.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer waarin cijfergegevens worden weergegeven over het aantal burgerslachtoffers in Bagdad in januari en februari 2018 en waarin een overzicht wordt geboden van de incidenten waarover op www.iraqinews.com werd bericht in de periode van 4 februari 2018 tot 4 maart 2018.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning leveren om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt erop gewezen dat de context waarin de bedreiging door middel van een brief van Asaeb Ahl al-Haq zou hebben plaatsgevonden, niet geloofwaardig zijn. Verzoeker kon niet duidelijk antwoorden op de vraag hoe de militieleden te weten kwamen dat hij werkte als organisator van evenementen in feestzalen en legde tegenstrijdige verklaringen af over de dagen waarop hij werkte en over de activiteiten van zijn baas. Tevens herinnerde verzoeker zich de zware aanslag niet die op 28 mei 2015 plaatsvond in het 'Ishtar Sheraton' hotel in Bagdad, waar hij zou zijn tewerkgesteld. Ook over de vraag of er collega's waren die bedreigd werden omwille van hun werk legde verzoeker verwarrende verklaringen af. Zo zou verzoeker vernomen hebben dat ook collega's werden bedreigd en zijn baas het land had verlaten, maar hij heeft hiernaar niet verder geïnformeerd. Er werd ook vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker betreffende de manier waarop hij de dreigbrief aan zijn adres zou hebben ontdekt, niet consistent zijn. De stavingselementen die verzoeker had voorgelegd, vormen geen bewijs van zijn verklaringen.

Inzake de subsidiaire bescherming overweegt de commissaris-generaal op basis van de beschikbare informatie dat er actueel in Bagdad een complexe situatie heerst, maar dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar aan een reëel risico loopt op ernstige schade, bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 26 van het KB CGVS aangezien hij verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing zou worden geschonden.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. X). Waar verzoeker zich in zijn middel beroept op het 'voorzichtigheidsbeginsel', lijkt hij in wezen eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren.

2.5.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. X).

2.5.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. X). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. X; RvS 21 juni 2004, nr. X).

2.5.6. Verzoeker oppert dat hij niet akkoord kan gaan met de beslissing betreffende de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. De Raad stelt vast dat verzoekers identiteit en nationaliteit en zijn afkomst uit Bagdad inderdaad niet ter discussie staan. Deze elementen doen echter geen afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielsrelaas.

2.5.7. Uit het administratief dossier blijkt immers dat bij verzoekers verklaringen, dat hij bedreigingen zou hebben ontvangen vanwege de sjiiitische milities omwille van zijn werk in feestzalen, een aantal ernstige kanttekeningen kunnen worden geplaatst. Verzoeker legde weliswaar een kopie neer van zijn paspoort, identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, stemkaart en rantsoenkaart (AD, stuk 35, Documenten), maar in het dossier kan geen enkel concreet stavingsstuk worden gevonden betreffende verzoekers voorgehouden tewerkstelling als 'event-manager', die fuiven en feestjes in de feestzaal 'Janin' van het 'Ishtar Sheraton' hotel en in de feestzaal 'al Shahab' van het 'Palestine Méridien' hotel in al Karrada zou hebben georganiseerd (AD, stuk 37, Verklaring DVZ, vraag 12), hoewel het toch mogelijk moet zijn om hiervan enig begin van bewijs voor te leggen.

Verzoeker legde blijkbaar een USB-stick neer, die een aantal geluidsfragmenten zou bevatten van individuen die op zijn uitdrukkelijke vraag zijn naam en werkplaats vermelden en een stukje zingen (AD, stuk 26, gehoorverslag CGVS I, 23 maart 2015, p. 9). Los van de concrete inhoud van deze geluidsfragmenten, kunnen deze gesolliciteerde getuigenissen bezwaarlijk als een objectief bewijs van verzoekers tewerkstelling als concertorganisator worden aanvaard. Bovendien blijken de verklaringen van verzoeker over zijn tewerkstelling niet consistent. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij enkel op vrijdag, zaterdag en zondag werkte, voornamelijk 's avonds (AD, stuk 26, gehoorverslag CGVS I, 23 maart 2015, p. 4), terwijl hij later stelde dat hij ook maandag, dinsdag en donderdag overdag werkte (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS II, 26 september 2016, p. 4). Hij kon slechts bijzonder weinig details verstrekken over zijn baas, die nochtans "een grote zanger" zou zijn, waarvan veel video-opnames bestaan (*Ibid.*, p. 6-7). Zo stelde verzoeker aanvankelijk dat hij optrad in clubs in verschillende wijken in Bagdad, maar ook in Amman en in Libanon (AD, stuk 26, gehoorverslag CGVS I,

23 maart 2015, p. 9-10), terwijl hij later stelde niet te weten of hij ook in andere zalen of in het buitenland optrad (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS II, 26 september 2016, p. 7). Verzoeker tastte in het duister over de wijze waarop zijn baas de zangers selecteerde (*Ibid.*, p. 13) en bleek niet op de hoogte van de gage van de zangers waarmee hij nochtans contacten moest leggen (*Ibid.*, p. 7). Het is tevens uiterst opvallend dat verzoeker zich niet kon herinneren dat er een drietal maanden voor zijn vertrek uit Irak, met name op 28 mei 2015, een zware bomaanslag plaatsvond (AD, stuk 36, Landeninformatie, Independent, *"Isis Baghdad hotel bombings: Death toll rises to 15 as police defuse third bomb after night of chaos"*; Aljazeera, *"At least ten killed in car bombs at two Baghdad hotels"*, CNN, *"9 dead in blasts at Baghdad hotels, ISIS says it's responsible"*), die onder andere gericht was tegen het 'Ishtar Sheraton' hotel waar hij zou hebben gewerkt (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS II, 26 september 2016, p. 8-9). Verzoeker kan zijn onwetendheid niet rechtvaardigen door te verwijzen naar het feit dat er in Bagdad dagelijks aanslagen worden gepleegd, omdat deze aanslag blijkens de beschikbare landeninformatie aanleiding gaf tot een 'lockdown' van het hotel tijdens het onderzoek en er nadien bijkomende veiligheidsmaatregelen aan hotels werden ingesteld. Deze aanslag moet dus wel degelijk een belangrijke impact hebben gehad op verzoekers dagelijkse functioneren. Terloops merkt de Raad op dat de huidige naam van het door verzoeker als 'Ishtar Sheraton' bestempelde hotel (*ibid.*), niet overeenstemt met de naam die het hotel blijkens voormelde landeninformatie droeg ('Cristal Grand Ishtar'), in de periode dat verzoeker er zou hebben gewerkt.

2.5.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van de gehoorverslagen rechtsgeldig kon concluderen dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in de aangegeven periode als concertorganisator in de feestzalen van de genoemde hotels zou hebben gewerkt. In zijn middel betwist, noch weerlegt verzoeker de overwegingen van de commissaris-generaal betreffende de ongeloofwaardigheid van zijn tewerkstelling. Aangezien de kogelbrief vanwege Asaeb Ahl al Haq, die verzoeker op 1 augustus 2015 zou hebben ontvangen (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS II, 26 september 2016, p. 9-11), de beroepsactiviteiten van verzoeker als rechtstreekse aanleiding voor de doodsb bedreigingen vermeldt (AD, stuk 35, Documenten, Dreigbrief), kan ook aan de concrete vervolgingsfeiten geen geloof worden gehecht. Waar verzoeker poneert dat hij gevaar loopt omwille van zijn religieuze overtuigingen, komt het aan hem toe om te verhelderen op welke wijze het behoren tot de sjiiitische meerderheid (AD, stuk 37, Verklaring DVZ16 december 2015, vraag 9) voor hem een concreet gevaar zou betekenen.

2.5.9. Verzoeker beroept zich in zijn middel op het voordeel van de twijfel. Krachtens artikel 48/6, tweede lid, van de vreemdelingenwet wordt aan de asielzoeker, die zijn verklaringen niet kan staven, enkel het voordeel van de twijfel gegund indien aan een aantal cumulatieve voorwaarden voldaan is:

- "a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.5.10. Aangezien verzoeker zijn profiel van concertorganisator helemaal niet aannemelijk heeft kunnen maken, komt hij niet in aanmerking voor het voordeel van de twijfel en kan er geen geloof worden gehecht aan de door hen aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker kan zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat hij omwille van het behoren tot de sjiiitische meerderheid een verhoogd risico zou lopen. Gelet op de hieronder toegelichte tactiek van IS (*cf. infra*) toont verzoeker niet aan dat hij als sjiiet een groter risico zou lopen om actueel in Bagdad slachtoffer te worden van het geweld vanwege IS.

2.5.11. De kritiek van verzoeker in zijn tweede middel is hoofdzakelijk gericht tegen de beoordeling van de commissaris-generaal over de actuele veiligheidssituatie in Bagdad in het licht van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.12. Vooreerst merkt de Raad op dat in de actuele landeninformatie, die middels de aanvullende nota van de verwerende partij werd overgemaakt, nergens wordt ontkend dat er in Bagdad door IS nog steeds aanslagen worden gepleegd, die burgerslachtoffers eisen. Er kan echter worden getwijfeld aan de actualiteit van de cijfers die verzoeker in zijn tweede middel weergeeft, aangezien uit de meest actuele informatie blijkt dat het aantal door IS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016 (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' *"Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* 25 september 2017, p. 11-12).

De cijfergegevens betreffende het aantal burgerslachtoffers in Bagdad in januari en februari 2018 en het overzicht van de incidenten, waarover op www.iraqinews.com werd bericht in de periode van 4 februari 2018 tot 4 maart 2018, die verzoeker in zijn aanvullende nota meegeeft (Aanvullende nota verzoeker), stemmen overeen met de informatie uit de aanvullende nota van de verwerende partij. Uit de cijfers blijkt dat er inderdaad in Bagdad nog steeds heel wat burgerslachtoffers te betreuren zijn, maar dat de maandelijkse cijfers van vele honderden doden en gewonden gezakt is tot enkele tientallen en het aantal geweldsincidenten is gezakt van acht tot twaalf per dag tot minder dan drie per dag (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' *"Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* 25 september 2017, p. 19-29). Verzoeker geeft in zijn aanvullende nota geen bijkomende uitleg bij deze cijfers. De Raad bekijkt deze cijfers in het licht van de landeninformatie die door de verwerende partij werd aangereikt en stelt vast dat hierdoor geen afbreuk wordt gedaan aan de conclusies met betrekking tot het willekeurig geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.13. Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (Aanvullende nota CGVS, COI Focus *"Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* van 25 september 2017) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een *"ramadanoffensie"* met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen, waarbij militaire tactieken worden gehanteerd, zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *'Iraqi Security Forces'* (ISF), het leger, de politie, en *'Popular Mobilization Units'* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 in Irak voert, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's), worden daarbij meer geviséerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiiten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints*, toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht) en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Verzoeker heeft geen persoonlijke omstandigheden aangetoond die maken dat hij, in vergelijking met de rest van de bevolking in Bagdad, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.

2.5.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3, §§2, 4 en 5, 48/4, 48/5, §§2 en 3, 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN